

sidste Gang forelagt os i den første Del af Samlingen 1878—79, hvor det efter en kort 1ste Behandling sendtes i et Udvalg. Derpaa kom Oplysningen, og samtidig stiftedes der Krigsminister. Endstjændt nu Slutningsparagrafen i Hærens Loven neppe kan forstaaes anderledes, end at, naar Regjeringen opløser Thinget og derigjennem gjør det til en Umulighed for et Udvalg at forhandle Loven, der er forelagt, fordi den har en Revisionsbestemmelse, der kræver dens Fremlæggelse, maa Loven forelægges igjen efter de nye Valg, saa som Loven dog ikke frem i 2den Del af Samlingen 1878—79, men først nu og det i en væsentlig forandret Skikkelse, idet den — jeg beder bemærket, at jeg stadig kun holder mig til Jobfolket — kræver en særlig Forstærkningshær og foreslaar en forandret Udbannelsesform for Jobfolket, som med Hensyn til Anvendelsen af den første Udbannelsesstid falder sammen med et Forslag, der herom blev fremsat og vedtagen af dette Things Flertal i 1875—76, uagtet det mødte den bestemteste Modstand af dette Things militære Medlemmer. Jeg skal ikke trætte de ærede Medlemmer med at oplæse de Udtalelser, som dengang bleve fremsatte, thi jeg tror, at de ville være i mange ærede Medlemmers Grindring, men kun indskrænke mig til at bemærke, at vore Udtalelser fandt fuldstændig Samstemning hos de militære Medlemmer af Landstinget og hos Krigsministeren. Naar jeg nu ser tilbage paa hele Sagens Gang, saa kan jeg godt forstaa, at mange ærede Medlemmer, der ikke stille sig paa det Standpunkt at tiltro sig selv Sagkundskab paa dette Omraade, men som have en god og ærlig Villie overfor Sagen, kunne sige: Det, der har været den største Hindring for Sagens Gjennemførelse, er, at vi have fundet Ubestemthed i, hvad der forlanges, en idelig Forladen af et Standpunkt for at tage et andet, og man har derfor ikke hos os kunnet skabe Overbevisningen om, at der hos de Sagkyndige er en klar Erkendelse af, i hvilken Retning egentlig vort Forsvar bør gaa. Denne Betragtningens Berettigelse anerkjender jeg; men til samme Tid maa jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at, er der Nogen, der paa Grund af disse idelige Forandringer har været stillet lige overfor en vanskelig Opgave, saa er det netop de militære Medlemmer af dette Thing. At vi tage Ordet, naar Sager vedrørende Forsvarsvæsenet bringes frem, er jo kun naturligt. Hvad vi udtale, vil man kunne finde paa Hylben, hvor Enhver kan slaa efter i Rigdagstidenden. Men der er tillige Kontrollen. Vilde vi forandre Standpunkt hver Gang en ny Lov blev forelagt, antager jeg, at de Herrer helst vilde være fri for at høre os nogenstunde tage Ordet, thi det er jo kun ved i alle Hovedspørgsmaal at have fast og bestemt de samme Grundanskuelser, at vi kunne gjøre os Haab om, at vore Udtalelser kunne faae nogen Indflydelse paa Sagens Afgjørelse, den kan blive ringe nok endda. Men ved Siden heraf er vor

naturlige Opgave selvfølgelig kun den, efter bedste Evne at støtte den høitærede Krigsminister til Gjennemførelsen af de Love, han forelægger; men vor Støtte kan ikke gaa saa vidt, at vi skulde kunne opgive noget af det, hvorfor vi nu i saa mange Aar have kæmpet, og derfor have vi — forsaavidt angaar den foreliggende Sag — ikke kunnet gaa bort fra Onstet om at bevare vore 30 Batailloner og 6 Maaneders uforstyrret Døvelse for Jobfolkets Rekruter. Dette forsaavidt angaar vor almindelige Standpunkt. Nu vor Stilling ligeoverfor Sagen. Det vil være ærede Medlemmer bekendt, at der ved denne Lovs 1ste Behandling ikke forelaa noget Budget, men at det blev fremsat af den høitærede Minister, at efter den Beregning, der var gjort i Krigsministeriet, vilde Udgiften være omtrent 9,000,000 Kr. Ganske vist tilføjede den høitærede Minister: naar Beregningen blev gjort paa en vis bestemt Maade. Det vil ligeledes erindres, at der fra forskjellige ærede Medlemmers Side, saaledes baade af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds og af det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgfreds (Vojfen), som ikke er tilstede, blev fremsat Tvivl om Rigtigheden af denne Beregning. Da Udvalget traadte sammen, modtog vi endnu intet Budget fra den høitærede Krigsminister, men derimod modtog vi fraa trykte Budgetter fra Marineministeren. Det foranledigede Udvalget til at anmode Krigsministeren om at faae lignende Budgetter for Hæren. Man har sagt, at Udvalget ved denne Leilighed fastsatte en bestemt Maade, hvorpaa det ønskede Budgetterne affattede; men dette er ikke korrekt. Det var ikke os, der fastsatte Maaden; vi holdt os til den af den høitærede Marineminister givne Model, og dette saa meget naturligere, som man sikkert vilde finde det tilfældigt, at vi gik ud fra den Forudsætning, at da Regjeringen tog Spørgsmaalet om Forsvarsløvene under Overveelse, havde Finansministeren ogsaa haft et Ord med at sige, saa at det var ham, der fastsatte den finansielle Begrændsning, til hvilken han troede, man kunde gaa for Hærens og for Flaabens Vedkommende. Det var derfor ganske naturligt for os at tro, at naar der var stillet en saadan Begrændsning for Krigsministeriet og Marineministeriet, maatte Beregningerne ogsaa være gjorte paa den selvsamme Maade, thi uden det vilde Beregningen ikke have haft nogen Betydning. Vi fik hen i December Maaned Krigsministerens Budgetter, og det viste sig da, at Udgifterne, beregnete efter den nugældende Spøringslov og Finansloven 1879—80, vilde andrage 9,600,000 Kr. aarlig, altsaa et Beløb af 600,000 Kr. mere end, der var angivet ved Forhandlingerne, ganske vist under Hensivning til en særlig Beregningsmaade. Nu var Spørgsmaalet: Hvad skulde man nu gjøre? Der var i Udvalget ikke et eneste Medlem der troede paa Mulighed af, at vi kunde gennemføre en Hærløvs der